Dr. Szilvási István

21841

1943-ban születtem Budapesten. Két lányom és hat unokám van.

Orvosi pályafutásom régmúltja, múltja és jelene:

1976-ben Sub auspiciis Rei Publicae Popularis kitüntetéses diploma.1967-1978: a mai Semmelweis Egyetem III, Belklinikáján dolgoztam, 1972-ben belgyógyászat szakképesítést szereztem. 1978-tól 2007-es megszűnéséig a soknevű és sokféle szervezeti formában (OTI, OTE, Haynal Imre egyetem, SE ETK, OGYK) működő Szabolcs utcai intézményben dolgoztam vezetőként a nukleáris medicina részlegen, majd Klinikán (igazgató egyetemi docensként) majd Osztályon (főorvosként). 1980-ban izotópdiagnosztikai (ma nukleáris medicina) szakképesítést, 1984-ben kandidátusi (ma PhD) fokozatot szereztem, 2000-ben habilitáltam. Kapcsolatom a Semmelweis Egyetemmel 2016-ig – másodállásként – folyamatos volt, vezettem a Nukleáris Medicina Tanszéki Csoportot, majd 2010-ben megbíztak a Tanszék létrehozásával. Rendszeresen oktattam (graduális, szakorvos, orvos-mérnök, BSc képzés), grémium elnök voltam, szakvizsgáztatok, 4 munkatársam (köztük egy külföldi ösztöndíjas) szerzett tudományos minősítést, doktori iskolát vezettem. Több nemzetközi továbbképző tanfolyamot szerveztem Magyarországon. 2009-ben egyetemi tanári kinevezést kaptam.

2007-ben a felszámolt Szabolcs utcából kerültem jelenlegi főállású munkahelyemre (az ugyancsak soknevű) Honvédkórházba osztályvezetőként, ahol mindmáig dolgozom. Vezetői pozíciómról 2018-ban saját elhatározásból - életkorom miatt és egy PET/CT telepítésének-működtetésének beindítása végett - lemondtam.

Két tankönyvet és egy egyetemi jegyzetet szerkesztettem, 28 könyvfejezetet írtam. Több hazai és nemzetközi tudományos társaságnak, hazai és nemzetközi szaklapok szerkesztő bizottságának vagyok tagja. Kitüntetéseim közül szakmailag az Európai Társaságunktól – a European School of Nuclear Medicine-nek 19 évig dékán helyettese voltam – kapott örökös tiszteletbeli tagsági, hazai szakmai társaságunktól pedig a Hevesy Életműdíj és az örökös tiszteletbeli elnöki kitüntetéseimnek örülök leginkább.

Szakmapolitikai érdeklődésem az 1990-es években kezdődött. 19998—2007 között a MOK alelnöke voltam. Elsősorban az oktatás területén (az ESZTT, EFSzSzTB, FTT, MAB tagjaként) és az egészségpolitika területén (2005 óta az OEP-NEAK Technológiai Bizottságának tagjaként, majd szakfelügyelőként, 2011-től az Egészségügyi Szakmai Kollégium alelnökeként, Nukleáris Medicina Tagozatának vezetőjeként) próbáltam hasznos lenni. 2017-ben a Magyar Érdemrend Tiszti kereszt Polgári tagozat kitüntetésben részesültem.

Terveim:

Jövőm már nem sok maradt, de szándékaim vannak.

Működési szerkezet. MOK alelnökként is, azóta is nyíltan protestáltam a Kamara túlzottan centralizált működése ellen. Az átláthatóságot a hatalom-koncentráció párája gátolja. A fiatal és az idős generációk, a Budapest-vidék közti ellenérzések-ellentétek ártanak a köztestület hatékonyságának. Ez gyengíti a MOK érdekérvényesítő szerepét is. Ami amúgy is gyenge. Részben a „magyar orvos” közéleti érdektelensége, részben a MOK szegényes jogosítványai miatt.

Érdekérvényesítés. A jelenlegi közpolitikai viszonyok mellett érthető a MOK alapvetően szakszervezeti jellegű tevékenysége. De egy kötelező tagságon alapuló értelmiségi köztestületnek szakmai-szakmapolitikai szerepének is erősnek kellene lennie. Hogy tekintélye legyen az egészségpolitikát meghatározó döntéshozók előtt. Ehhez saját szakmapolitikai testületre lenne szükség.

Szakmapolitika.

A mai magyar betegellátás általános alulfinanszírozottságának megszüntetése mellett a kőzfinanszírozott egészségügy költség-hatékony működése is lényeges. Ennek részeként meg kell szüntetni a „veszteséges" és a „nyereséges" beavatkozások rendszerét, azaz meg kell valósítani a lehetőleg költség-arányos-és-fedező finanszírozást. Mert a jelenlegi rendszer eltorzítja a beteg ellátását. Ebből csak a különböző – gyakran orvosok által képviselt – gazdasági érdekcsoportok profitálnak. Ha már profit: lehet-van helye a for-profit szolgáltatóknak is a betegellátásban. De mára a közfinanszírozott és a profitorientált szolgáltatók nyújtotta ellátás aránya nem egészséges. Ez az egyik betegsége mai egészségügyünknek. Ennek az átlag „magyar beteg" látja kárát.

Szakmai együttműködés. A különböző szakmák érdekei különböznek. Ez érthető, de a Kamarának törekednie kellene a belső egyeztetés erősítésére. Ennek tükröződnie kell(ene) a szakmai irányelvekben is. Ez nem egyszerű, de megkerülhetetlen.

Szakfelügyelet. Nem ártana, ha a Kamara ebben is szerepet vállalna. Az orvoskar becsületét növeli, ha munkája – a lehetőségek adta kereteken belül – jó minőségű.

Képzés. Az egészségügyi dolgozók – köztük az orvosok – szakképzése is korszerűsítendő. Egy nemzet ereje a kiművelt emberfők sokaságában rejlik. Ez ránk is igaz.

Ésatöbbi.

Végül:

Soha nem a funkció, a rang érdekelt, hanem a dolog maga. Ezért gondoltam, hogy felvállalom a titkári jelöltséget. Hátha eddigi - elsősorban szakmapolitikai - tapasztalataimmal esetleg segíteni tudom a mindenképpen megújítandó-megújulandó Kamara tevékenységét. Ha más nyeri el a tisztséget, gratulálni fogok neki. Csak tegye a dolgát.